

Sygn. akt V KK 458/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Kowal

w sprawie S. K.

skazanego z art. 13 § 1 kk w z w. z art. 279 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 21 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w D.

z dnia 4 sierpnia 1999 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze łącznej wymierzonej osk. S. K. i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu w D. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 4 sierpnia 1999 r. uznał S. K. za winnego tego, że:

1. w dniu 16 na 17 marca 1999 r. w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zamiarze zaboru w celu przywłaszczenia samochodu m-ki

Golf o wartości co najmniej 6.000 zł włamał się do niego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu niemożności uruchomienia silnika, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz samochodowy o wartości 200 zł na szkodę A. B., tj. czynu zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 21 marca 1999 r. w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia dwa głośniki o wartości 1.000 zł na szkodę T. M., tj. dokonania czynu zakwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 34 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 85, 86 § 1 i art. 87 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona tytułem próby na okres 4 lat.

Powyższe rozstrzygnięcie nie zostało zaskarżone przez osk. S. K. i uprawomocniło się w stosunku do niego bez postępowania odwoławczego. Następnie, postanowieniem z dnia 22 listopada 2002 r. Sąd Rejonowy w D. zarządził wobec w/w wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie.

Obecnie, Prokurator Generalny wniósł kasację na korzyść osk. S. K. od powyższego wyroku, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej i zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k., polegające na orzeczeniu wobec osk. S. K. kary łącznej roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. w wysokości przekraczającej sumę podlegających łączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonych za poszczególne przestępstwa, która wynosi rok i 1 miesiąc pozbawienia wolności.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść osk. S. K. okazała się oczywiście zasadna, co przemawiało za rozpoznaniem jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k., jak również za uwzględnieniem sformułowanego w niej zarzutu oraz wniosku. Skarżący trafnie wskazał na naruszenie przepisów prawa materialnego, które regulują zasady łączenia kar. W tej sprawie, Sąd Rejonowy w D. wymierzył osk. S. K. za poszczególne czyny kary różnego rodzaju, tj. karę pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności. Z uwagi na istnienie warunków do orzeczenia kary łącznej, Sąd ten był zobligowany do dokonania swego rodzaju „przeliczenia” kary ograniczenia wolności według zasad przewidzianych w art. 87 k.k., a następnie wymierzenia jednej kary łącznej pozbawienia wolności, stosownie do reguł wynikających z art. 86 § 1 k.k. Skoro więc w myśl art. 87 k.k. miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności, to kara 8 miesięcy ograniczenia wolności wymierzona osk. S. K. za czyn z art. 278 § 1 k.k. odpowiadała 4 miesiącom pozbawienia wolności. Z kolei za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i in. wymierzono osk. S. K. karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie zatem z regulacją zawartą w art. 86 § 1 k.k. (w stanie prawnym obowiązującym w dacie wyrokowania) prawnie dopuszczalne było wymierzenie mu kary łącznej zawierającej się w granicach od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, tj. 9 miesięcy pozbawienia wolności – do ich sumy, tj. roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. W tej sytuacji, orzeczenie w zaskarżonym obecnie wyroku kary łącznej roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do osk. S. K., stanowiło rażące naruszenie prawa materialnego w postaci obrazę przepisów wymienionych w kasacji, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Doprowadziło bowiem do takiego ukształtowania wysokości kary łącznej, która jest sprzeczna z ustawowymi zasadami łączenia kar i przekracza górną dopuszczalną granicę jej wymiaru.

Konsekwencją tej oceny była konieczność uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części, tj. dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej osk. S. K. i przekazanie sprawy wymienionemu Sądowi – w tym zakresie – do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozstrzygnięciu w uchylonym zakresie, Sąd Rejonowy w D. ukształtuje karę łączną pozbawienia wolności wymierzaną osk. S. K. zgodnie z zasadami określonymi w obowiązujących przepisach i przy uwzględnieniu reguł wynikających z art. 4 k.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.